

under deres Arbejde for at opretholde Tilførslerne til Danmark, og at 23 Skibe repræsenterende en Tonnage paa over 80 000 Tons Dødvægt var gaaet ned. Endvidere fremhævede Ministeren, at Landbrugets Afsætningsvanskeligheder var skærpede, Valutareerven stærkt dalende og danske Skibe i vidt Omfang bundet i Fragter paa Danmark. Prisudviklingen havde ogsaa været i høj Grad i Landets Disfavør, idet Eksportpriserne kun var steget med nogle og tyve Points, medens Importpriserne var steget ca. 70 Points.

Ministeren gav en kort Oversigt over de Foranstaltninger paa forskellige Omraader, der var truffet i Henhold til Beredskabslovgivningen (Udførselsforbud, Rationerings- og Besparelsesforanstaltninger, Prisbestemmelser m. v.), og vendte sig mod den Kritik, der var fremkommet mod denne Lovgivnings Administration. Naar man saaledes havde anført, at *Det erhvervsøkonomiske Raad* havde for stort et Medlemstal, var dertil at sige, at Regeringen ved Raadets Sæmmensætning havde lagt Vægt paa at opfylde Ønsker baade fra Rigsdagens og fra Erhvervenes Side om en saa fyldig Repræsentation som muligt; det var formentlig ogsaa lykkedes for Raadet at gøre en samfundsmæssig god og hurtig Indsats, og den Omstændighed, at Raadet repræsenterede saa mange forskellige Interesser, havde gjort det muligt i ikke ringe Grad at gøre Brug af Raadets Medlemmers gode Arbejds-kraft gennem de nedsatte *Nævne*. Der var i alt nedsat 10 Nævne (mod ca. 40 under Verdenskrigen), og hvor Nævnene var blevet forholdsvis store, havde man nedsat snævrere *Udvalg* til at varetage det daglige Arbejde.

Regeringspartierne og Det konservative Folkeparti delte Ministerens Opfattelse af Lovens fortsatte *Nødvendighed*. Ligeledes Venstre, som dog mente, at 7 Maaneder var for lang en Løbetid, og hvis Ordfører henstillede til Regeringen at tage størst muligt Hensyn til Rigsdagen og forelægge saadanne Sager for den, som der var Mulighed for at forelægge. Det national-socialistiske Arbejderparti vilde ogsaa stemme for Lovforslaget, selv om Regeringens hidtidige Politik syntes præget af Tilfældighed, og selv om man maatte nære Betænkelighed ved at give en saadan Bemyndigelse til en Regering, hvis Medlemmer Gang paa Gang gav Udtryk for en Pessimisme uden Lige. Derimod ønskede Bondepartiet ikke at forøge Regeringens Magt, saa længe den førte en efter Partiets Mening fuldstændig ødelæggende økonomisk Politik; Regeringens Handlinger syntes præget af Inkonsekvens og Tvivlrådighed, og en Bemyndigelseslov var ikke paakrævet som under Verdenskrigen, da Regeringen nu i Løbet af faa Timer kunde faa gennemført, hvad den ansaa for paakrævet. Fra kommunistisk Side rettede man Kritik